

Der er altsaa for Skuespilhusets Vedkommende regnet med Aftenforestillinger hver Dag i Ugen og for Operahusets Vedkommende med 6—7 ugentlige Forestillinger. At dette Forestillingstal vil kunne gennemføres for Skuespilhusets Vedkommende maa anses for utvivlsomt. Hvad Operahuset angaar kan der vel ikke med absolut Sikkerhed siges noget om, i hvor stort et Omfang der regelmæssigt kan opføres Operaer i Ugens Løb, hvorvidt med andre Ord det operasøgende Publikum i København svarer til et større eller mindre ugentligt Antal Operaforestillinger.

Det ses imidlertid ikke, at der med Hensyn til Gennemførelsen af den her foreliggende Plan er nogen Grund til at lade sig anfægte af denne Uvished, idet man netop paa dette Punkt i høj Grad kan drage Fordel af Fællesdriften af de to Scener, idet denne sætter Teatret i Stand til i rigt Maal at tage Hensyn til Publikums vekslende Tilbøjelighed ved Fastsættelsen af Grænsen mellem, hvor mange af de 6—7 Aftenforestillinger, som Operascenen repræsenterer, der rettest bør anvendes til Opera og Ballet, og hvor mange til Skuespil af den for denne Scene særligt egnede Art.

Som det fremgaar af ovenstaaende Redegørelse (jfr. Bil. IV og V) maa Direktionen formene, at der for Opera- og Balletscenens Vedkommende maa regnes med et *Statstilskud* paa ca. 150,000 Kr., medens omvendt Skuespilhuset kan give et Overskud paa 40—50,000 Kr.

Udenfor det egentlige Budget har Staten hidtil foruden visse til Bygningen knyttede Udgifter (Vedligeholdelse m. m.) udredet Bestyrelsens Lønning med 12,000 Kr., hvilke Bidrag maa forventes opretholdte og i alt Fald for de førstes Vedkommende forhøjede, saasomt den nye Bygning tages i Brug. Paa den anden Side er der ved Beregning af Lønningerne taget Hensyn til det Beløb paa 35,000 Kr., som hidtil har været udredet af Reservefonden som midlertidigt Lønningstillæg, saaledes at Spørgsmaalet om dettes Afholdelse bortfalder.

Direktionen vilde for sit Vedkommende finde det naturligt, at man — bortset fra de ovenangivne Særudgifter for Statskassen — regnede med et fælles Statstilskud til begge Scener paa 150,000 Kr., samt saaledes at eventuelle Overskud paa den ene Scene kunde benyttes til Dækning af Underskud paa den anden. Naar der, som det nedenfor nærmere vil blive omtalt, i Realiteten for Tiden kan regnes ved et Statstilskud paa 160,000 Kr. — nemlig de 125,000 Kr., der direkte udbetales af Statskassen, og de 35,000 Kr., der aarligt tages af Reservefonden — betegner det foreslaaede Tilskud saaledes en Mindreudgift for Statskassen af 10,000 Kr.

Naar man har troet at kunne gaa ud fra, at det saaledes foreslaaede Statstilskud, der jo er ca. 50,000 Kr. højere, end de foreliggende Budgetter nødvendiggør, ialt Fald vil kunne slaa til og muligt ogsaa faktisk vil vise sig at være unødigt højt, er det navnlig, fordi man tror med nogen Sikkerhed at kunne regne med Overskud paa Talescenen, i hvilken Henseende man ikke blot henholder sig til Tallene paa Budgetforslaget men tillige til det Resultat, som et mere almindeligt Hensyn til Hovedstadens Privatscener fører til, idet disse med en nogenlunde rationel Drift og under nogenlunde normale Forhold have kunnet opretholdes, uanset dels deres meget store Udgifter til Forrentning af de Kapitaler, som Bygninger og Inventar repræsenterer, dels den Fattigafgift, der paahviler dem, hvilke Udgifter Statsscenen ikke kender til. Vil man herimod indvende, at Publikums Krav til denne Scene er væsentlig større saavel hvad selve Skuespilkunsten som hvad det sceniske Udstyr angaar, maa det paa den anden Side erindres, at Publikum saa ogsaa kan paaregnes at være villig til at betale noget mere for Adgangen til denne Scenes Ydelser. I Forbindelse med ovenstaaende skal vi blot tilføje, at vi vilde anse det for særdeles ønskeligt, at der ogsaa under den angivne fremtidige Ordning etableredes et Reservefond, »Statskassen tilhørende men udelukkende til Anvendelse i